

FRISCO-FRISTUSK.

MŰKEDVELŐK.

Kálmán öt évig tanult Pesten s tanulói szorgalmának kitűzött tárgyai voltak a jog és szépnem. Mindkettőben gyakorlatilag több előmenetelt tőn, mint elméletileg, s valamely kizáró rendszer követésére sem határozta el magát. Tudva van, hogy politikai mozgalmu időnkben mily nehéz az embernek magát valamely rendszer követésére elhatározni. Ő a gyakorlatlalt tartott s a jogot, tekeasztalt, whistet és makaót gyakorlatilag szorgalmasan tanulá. Benköt, Fogarasyt, Koryt és Szlemenics urat — mint mondani szokás — töltésére nem töltögeté ugyan agyába, de a női arczjeltanban — physiognomik — oly nagybecsű

gyakorlati ismereteket szerze, hogy Lavater és Gall e nemben kontárok voltak hozzá képest. Több évi gyakorlatainak elvégre azon végeredményre lön, hogy egy ugynevezett észbázasságra tökéle el ragadt.

Tallérosy Rózsa, egy gazdag falusi ur' egyetlen leánya, volt azon bájos virág, kit szülőföldének pusztáiról hű társul magának leszakasztott Kálmán uram, s ki szülőinek házánál mint mi, juste milieu egy nagyvárosi salonhölgy s egy alsóbb rangu falusi kisasszony közt neveltetett föl.

Rózsa minden politikai felekezett, minden honi író' nevét meg lehetőszen ismeré, s a helyett hogy, miként salonhölgyeink' legtöbbszei, soha magyar írókrul még csak fecsegni sem tudna, sőt inkább némellyike iránt kizáró érdeklél viselteték.

A képzőművészet iránti forró előszeretett volt különösen azon gyulpon, mellyben kedvenczhajlatmai egyesültek. Kálmán pedig neje' végai-

nak mindenben — kivéven a színházban egész estéken át epedezést — szabad részt engedte.

Az inas az épen most érkezett színházi hirdetményeket nyújtja át. A nemzetiben Julius Caesar, a németben pedig Nestroy' Külvárosi lánykája adatik. És következő igen épületes párbeszéd szövegkezők közöttük.

Nő. Férjecském, nemde a nemzeti színházban mára páholyt veszünk? Vörösmarty' fordítását nagyon sikerülnek mondják.

Férj. Kedveském, ma nevelnem, ma szórakoznom kell, s ezt csak a külvárosi leánynál tehetem.

Nő. Csak nem tesszed föl rólam, hogy külvárosi kegyenczed által még egyszer szegyenpírt engedjek arcomra vonulni?

Férj. S ugy hiszem te sem teszed föl rólam, hogy négy egész órát unatkozni képes legyek?

Nő. Te majd a darabban előforduló újabb magyar szókat fogod nekem magyaráztatni — s ez által kedvesen eltöltended időd!

Férj. Hiszen, bárcsak az a szerencsétlen nemzeti színház látogatottabb volna, de kivált olly classikai mű' előadásakor mindig üres.

Nő. O ma épen telve lesz. X. kisasszony, az Y nővérek, a szép özvegy Z grófné, s a szellemdús X. Y. Z. bárónő egész családotul ott leendenek.

Férj. Bizonyosan tudod?..

Nő. Igen ám — a tegnapi estélyen szavukat adák.

Férj. (örömmel) Valóban? hé Jóska! siess a magyar színházba s végy nekünk egy jó páholyt.

Nő. Ha lehet azt, mely a Honderűével szemben van.

— Jól van, nagyságos asszonyom.

Szegény nő, be nem tudod mit műveltél! Szemben a Honderűével, melynek függőyei alól olly kényelmesen megleshetnek; szemben a gonosz szerkesztővel, ki dobra üti nem csak a kebel' csipkéit, sőt a csipkék' titkait is. Oh Rózsa, Rózsa mit műveltél?

Salonunk' festője a műkedvelők' páholyának átellenébe vezet minket, s míg Rózsa a színészek' minden szavát mohón elnyelni látszik, férjecskéje a páholykór' hölgyeit hatalmas fegyverrel szemcsövezi.

Rózsá' ajkairól minden szebb helynél egy epedő „ah mily dicső!” fölkiáltás hallatszik. Kálmán a nélkül, hogy nejére vagy a színpadra tekint-ne, egykedvűleg ismétli neje' szavait. Végre pillanataik találkoznak. Rózsá némelly bajos helyek' magyarázatát kéri tőle, s ő egy rövid „mindjárt kedves”-sel dicsérgeti X. Y. Z. báróné' nyakkendőjét s kisért a páholyból. A festő (kezdő betűnk mellé) a magára hagyatott műkedvelő' arcvonalmain, érzeménnyel igyekvék előteremtteni.

A második, sőt harmadik fölvonásnak is már rég vége, — a negyedik alatt tér vissza Kálmán páholyába; kedveském! tudod-e honnan kapá X. Y. Z. bárónő azt a gyönyörű shawlt?

Ej, mit nekem a bárónő' shawlja! hisz én a darab' nehéz helyei fölől kértem tőled fölvilágosítást, mond, s férje elé tolja a kéznél volt szomorujátékot. A férj lapozgat, majd hátat fordít — s míg a kötet fölött a bárónő' páholyába kacsingat — a függöny legördül.

AZ ORSZÁGGYÜLÉS' MEGNYITÁSA.

1843.

VÁZOLTA PETRICHEVICH HORVÁTH LÁZÁR.

Országgyűlésünk megnyílt; Budapest élénk figyelemmel kíséri annak minden lejtét s a megerkérzési pompáktól kezdve az ép oly érdekes mint loyális királyi előadásokig minden annyira érdeklí városunkat, hogy e tekintetben irigy szemeket vet azon városra, mely anyai idő óta egyedárusa az országgyűléseknek s mindent első kézből tudhat. Lapunk' köréhez a politika csak annyiban tartozván, mennyiben lehetlen korunkban a társasági kérdések' ezer színezeteit szőnyegre hozni a nélkül, hogy az oly lényeges életorganoná vált politikát hébehóba ne érintse: mi csak a megnyitást előző és követő pompákkal foglalkozunk ezuttal, rövid vázolatát adva azon ünnepélyes napoknak, melyek, minthogy oly ritkák, küörölhetlen emléket szoktak hátrahagyni a magyar nemzet' szívében.

Csütörtökön tehát — mint mult számunk is jelenté — az tavaszho' 18-án, mintegy 3 és ½ óraker indult meg ő folsége koronás királyunk, folséges nejével, miniszterei- és kísérvél Bécs gőzös felé, előzve s kísérve hű népének roppant tömegétől. A Prater' végéig dunapart az esős idő daczára is zsúfolva volt nézőkkel, kik omnibusok, bérkocsik és saját fogataikból nézték ezen a maga nemében egyetlen érdekű jelenetet. A hajó, mely ő folségöket födezetére fogadta, a legjobb izlesben volt fölvirágozva, drága szőnyegek és aranyzott bársony butorokkal díszítve, s valamint az, ugy a mellettei más négy hajó is a legünnepélyesben fölzászlózva. Midőn Bécs megindult, föllegeket hasító éljen reugeté meg a partokat, s király és királyné kalap- és zsebkendőjükkel intének istenhozzádot a népnek, mely őket a szeretet' és hódolat' legcsafhatlanabb jeleivel tetézi minduntalan. A vidéknek Petronellnél már kezdődő szépsége, a csinos Hainburg regényes